

**ΘΕΑΤΡΟ ΑΤΤΙΣ**

**ΚΑΡΛΟ ΜΙΚΕΛΣΤΕΤΕΡ**

**ΕΡΗΜΟΣ**

**ΑΙΣΧΥΛΕΙΑ 2011**

**4 Σεπτεμβρίου, 8.30 μ.μ.**

**Παλαιό Ελαιουργείο - Παραλία Ελευσίνας**

Μιλάς, μιλάς και πολεμάς  
Τις λέξεις με τις λέξεις  
Και ο πόνος στάζει  
Τη φωνή σου  
Και η φωνή σου δεν είναι η  
φωνή σου.  
Κι εσύ μιλάς, μιλάς  
και κανείς δεν σ' ακούει  
Δε θα πείσεις κανέναν

Μιλάς, μιλάς σαν θαμμένος  
ζωντανός  
στη μέση της ερήμου  
και περιγράφεις την ταφή σου

Δεν μπορείς να κρατηθείς  
όρθιος  
Ο Θεός που σε κρατούσε όρθιο  
που σου έκανε τη μέρα  
φωτεινή  
και την τροφή γλυκιά  
που σου έδινε την οικογένεια  
την πατρίδα, τον παράδεισο  
τώρα σε προδίδει  
σ' εγκαταλείπει

Δεν υπάρχει για σένα ψωμί  
Δεν υπάρχει νερό  
Δεν υπάρχει πατρίδα  
Δεν υπάρχει Θεός  
Δεν υπάρχει αρχή και τέλος  
Κι εσύ μιλάς, μιλάς στη μέση  
της ερήμου  
και πολεμάς τις λέξεις με τις  
λέξεις  
και δεν θα πείσεις κανέναν

Αύριο θα πεθάνεις  
η μνήμη πεθαίνει μαζί σου  
μαζί σου πεθαίνει όλη η  
οικογένεια

όλοι οι άνθρωποι πεθαίνουν  
μαζί σου  
κι ο Θεός πεθαίνει μαζί σου  
το βασίλειο των ουρανών  
γκρεμίζεται μαζί σου,  
αύριο θα είσαι νεκρός νεκρός  
αύριο όλα τελειώνουν  
το σώμα σου, η οικογένειά  
σου,  
οι φίλοι σου, η πατρίδα σου,  
ό,τι κάνεις, ό,τι μπορείς ακόμα  
να κάνεις,  
το καλό, το κακό,  
το αληθινό, το ψεύτικο,  
οι ιδέες σου, ο ρόλος σου  
ο παράδεισος, η κόλαση, όλα.  
Όλα αύριο τελειώσαν, όλα  
Κι εσύ μιλάς, μιλάς  
και κανείς δεν σ' ακούει

Μόνος στη μέση της ερήμου  
στον ίλιγγο του βάθους της  
ζωής  
μιλάς, μιλάς και κανείς δε σ'  
ακούει.

Κάθε στιγμή σου  
ένας αιώνας απ' τη ζωή των  
άλλων  
των άλλων που συνεχίζουν να  
ζουν, για να ζουν  
για να μην πεθάνουν  
Η ζωή τους δεν είναι  
παρά ο φόβος του θανάτου  
όποιος φοβάται το θάνατο  
είναι ήδη νεκρός.

Και συ μιλάς, μιλάς  
και ο πόνος  
στάζει τη φωνή σου

και η φωνή σου  
δεν είναι η φωνή σου.

Μιλάς, μιλάς  
και οι λέξεις σου πλέκουν  
ένα καινούργιο πέπλο  
που γεννιέται απ' το σκοτάδι.

Τέντωσε τ' αυτί σου  
θ' ακούσεις φωνές διαταγής  
φωνές βλαστήμιας  
φωνές χωρίς σκοπό  
θα δεις σ' όλους το φόβο  
και το άγχος του κυνηγημένου  
κτήνους  
Κοίταξέ τους πως βιάζονται,  
σπρώχνονται, εμπορεύονται  
Πού πηγαίνουν και τι θέλουν  
γιατί υπερασπίζονται ο ένας  
τον άλλον.

Φοβούνται περισσότερο τη  
ζωή από το θάνατο.  
Και σφάζουν  
ο ένας τον άλλον  
Κι εσύ μιλάς, μιλάς  
Και κανείς δεν σ' ακούει  
Συνεχίζεις κουφός  
και ο πόνος στάζει τη φωνή  
σου και η φωνή σου, δεν είναι  
η φωνή σου.

Και γύρω σου οι ιστορικοί,  
οι μεταρρυθμιστές,  
οι λογοτέχνες, οι δημαγωγοί,  
οι άνθρωποι του κράτους  
όλοι λίγο πολύ  
με τις αποσκευές των  
προκαταλήψεων  
και των δεισιδαιμονιών  
Σίγουροι σα θεοί

Ο εκφυλισμός τους  
ονομάστηκε  
πολιτική αγωγή  
ο φόβος τους  
το νέο ήθος  
η βία τους  
το σπαθί της δικαιοσύνης  
και με τα λόγια τους  
εκμεταλλεύονται τις τρέχουσες  
ιδέες και καταστροφές  
και ωθούν την κοινωνία  
σε σταδιακή προσαρμογή  
στην οργάνωση  
των εχθρικών δυνάμεων  
Κι εσύ μιλάς, μιλάς  
και κανείς δεν σ' ακούει

Μόνος στη μέση της ερήμου  
στον ίλιγγο του βάθους της  
ζωής  
μιλάς, μιλάς και κανείς δεν σ'  
ακούει

Όταν φτάσεις στη σιωπή  
τότε η κάθε πράξη  
θα έχει την απόλυτη αιτία της.  
Πριν φτάσει κάθε λέξη στο  
βασιλείο της σιωπής  
θα είναι κόσμημα  
στο απέραντο σκοτάδι  
η λέξη δεν θα έχει πια  
περιεχόμενο  
παρά μόνο το ελάχιστο  
σκοτεινό ένστικτο της ζωής.

Στάζει μέσα στην καρδιά σου,  
ο πόνος της τύψης  
και γεννιέται η Σοφία  
και συ δεν την θέλεις

**Ο Κάρλο Μικελστέτερ** γεννήθηκε στη Γκορίτσια της Ιταλίας το 1887, από γονείς ιταλοεβραίους. Μετά από την αποφοίτησή του από το Γυμνάσιο της Γκορίτσια γράφτηκε στη Μαθηματική Σχολή της Βιέννης. Πολύ σύντομα μετακόμισε στη Φλωρεντία με την προοπτική να αφοσιωθεί στη ζωγραφική, αντί γι' αυτό όμως, φοίτησε στη Φιλοσοφική Σχολή, όπου ασχολήθηκε με την ποίηση και την ελληνική φιλοσοφία. Το 1909 επέστρεψε στη Γκορίτσια για να ετοιμάσει την πτυχιακή του εργασία. Στις 16 Οκτωβρίου του 1910 ο Μικελστέτερ τέλειωσε το γράψιμο της κριτικής επιφυλλίδας για την *Πειθώ*. Την επόμενη μέρα αυτοκτόνησε. Ο εκδοτικός οίκος ADELPHI έχει εκδώσει τα έργα του *Επιστολές* (1983), *Ποιήματα* (1987) και το *Διάλογο της υγείας* (1988). Το έργο του *Πειθώ και Ρητορική* κυκλοφόρησε μαζί με τις *Κριτικές Επιφυλλίδες* το 1995.

**Ο Πάολο Μουζιο** γεννήθηκε στο Τορίνο το 1963. Αποφοίτησε από την Εθνική Ακαδημία Δραματικής Τέχνης «Silvio d' Amico» της Ρώμης το 1987 και συνεργάστηκε με τους σκηνοθέτες: Aldo Trionfo, Giuseppe Patroni Griffi, Lorenzo Salvetti, Giovanni Testori, Luigi Squarzina, Massimo Castri, Sandro Sequi, Giancarlo Nanni, Cristina Pezzoli, Θεόδωρο Τερζόπουλο, Giorgio Barberio Corsetti, Arturo Cirillo, Cherif, Eimuntas Nekrosius, Luca Ronconi, Giancarlo Cobelli. Το 1993, μαζί με τον σκηνοθέτη Werner Waas ιδρύουν την εταιρεία «Quellicherestano» κι ανεβάζουν έργα των Brecht, Jarry, Achternbusch, Buchner, Müller, Lorca, Strindberg, Plauto, Schwab, Moravia. Έχει γράψει θεατρικά έργα και διασκευές: «Εκείνοι που απομένουν», «Παρασκευή», «Μια κανονική ζωή», «Renata», «Ο αναρχικός τραπεζίτης» του F. Pessoa, «Ερημος» του C. Michelstaedter, «Ο αόρατος άνθρωπος» του H.G. Wells & E.M. Cioran.